

တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

ထိန်းမင်ကျန်စန်း

ပဉ္စလင်္ကာစောင်းသံ

ဒုတိယပိုင်း
ဇာတ်သိမ်း

လုပ်ကြံခြင်း

လေဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

မြို့ခိုများ လွင့်မျောလာသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှန်ရီဝိုးတဝါး ဖြစ်သွားပြန်လေသည်။

သစ်ပင်နှစ်ပင်ကြားမှ အဖြူရောင်လူရိပ်က မလှုပ်မယှက် ရပ်

နေဆဲ ...

ထိုလူသည် ကောင်းဝူတို့နှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်တော့
မည့် သဘော ရှိနေသည်။

ပိုးဟပ်ဆိုသည်မှာ ထိုလူပေလော ... ။

ကောင်းဝူး၊ ကျင်းစန်းနှင့် ကူးဖန်းတို့ သုံးယောက် တိုင်ပင်
ထားသလို ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့၏ လက်ထဲ၌ ဓားကိုယ်စီဆုပ်ကိုင်ထားကြပြီး ဖြစ်သည်။

အဖြူရောင်လူရိပ်အား တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြပြီးဖြစ်

လေသည်။

သို့သော် မြူခိုးများ ရှိနေပြီး ထိုလူငယ် မလှုပ်မယှက်ရှိနေခြင်းကြောင့် ရုတ်တရက် မတိုက်ခိုက်ဝံ့ကြသေးချေ။

ရန်သူများမှာ အလွန် ပရိယာယ်များသူ မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သုံးယောက် ရောက်ရှိလာသည့်တိုင် မလှုပ်မယှက်ရှိနေခြင်းက ခိုင်လုံသော အကြောင်းရှိရပေမည်။

ကောင်းဂူတို့ ထိုသို့တွေးမိပြီး ရုတ်တရက် မတိုက်ခိုက်ဝံ့ကြသေးဘဲ အခြေအနေအကဲခတ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကူးဖန်းက တီးတိုးမေးလိုက်သည်။

“ဒီလူက ပိုးဟပ်လား”

ကျင်းစန်းက ...

“ကျွန်တော်လည်း ပိုးဟပ်နဲ့ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေးပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အတပ်မပြောနိုင်ပါဘူး၊ အများသူငါ ပြောကြတဲ့ ပိုးဟပ်ဟာ ဒီလိုပုံစံမျိုးတော့ ရှိပါတယ်”

ကူးဖန်း မဲပြီးပြီးလိုက်လေသည်။

“ဒီလူဟာ ပါးဟပ်ဖြစ်မှာပါ၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်တို့ကို မထေမဲ့မြင် ပြုတာပေါ့”

ကောင်းဂူလည်း ဒေါသထွက်နေသည်။

“ဒီလူက ပိုးဟပ်ပါပဲ၊ ကျုပ်က သူ့ကိုမကြောက်သေးပါဘူး”

စကားဆုံးလျှင် လက်ထဲမှ ဓားကို တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ဝှစ် ...”

စူးရှသော လေတိုးသံနှင့်အတူ ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒုတ် ..”

အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း တိခနဲ ပြတ်ကျ
သွားလေသည်။

သစ်ကိုင်းသည် မြေပေါ် ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ကောင်းဂူက တိုက်ပွဲခေါ်သံ ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် အဖြူရောင်ငတ်ထားသူသည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ
ငြိမ်သက်နေဆဲ ...

“ကျင်းစန်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ထိုလူကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ
ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာရလေသည်။

ထို့ကြောင့် သတိထားပြီး အသံပြုလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက ပိုးဟပ်လား”

ကူးဖန်းကလည်း ...

“ငါတို့က မင်းကို ဆုံးမဖို့လာခဲ့ကြတာ၊ မင်း ဘာလုပ်နေတာ
လဲ ...”

နှစ်ယောက်သား အတွင်းအားအသုံးပြုကာ ပြောလိုက်ခြင်း
ကြောင့် သူတို့၏အသံမှာ တောအုပ်ထဲ၌ ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

ထိုလူကား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ချေ။

ကောင်းဂူကော လူးဖန်းပါ ဒေါသထွက်လာကြလေသည်။

“ဒီကောင်က ပမာမခန့်နဲ့ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ကို ဆုံးမမှ ဖြစ်မယ်”

“ကောင်းပြီ ... ငါ့အကြောင်းသိအောင် ပြရသေ တာပေါ့”

ကူးဖန်းသည် ရှေ့တိုးရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“ဆရာကြီး ခဏနေပါဦး”

ကျင်းစန်းက ဟန့်ထားလိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ မသင်္ကာစရာကောင်းနေလို့ပါ”

ကူးဖန်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘယ်လို မသင်္ကာစရာကောင်းတာလဲ”

ကျင်းစန်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သူက ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးချင်ရင် တခြားနေရာမှာ
ဒုက္ခပေးလို့လည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီတောအုပ်ထဲကို များခေါ်လာစရာ
အကြောင်းမရှိပါဘူး”

ကူးဖန်း တွေဝေသွားလေသည်။

ကျင်းစန်းက ...

“ဒီတောထဲရောက်လာအောင် လုပ်ပြီး မတိုက်ခိုက်ဘဲ မလှုပ်
မယှက် ရပ်နေတာ အကြောင်းရှိပါလိမ့်မယ်”

ကူးဖန်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါတို့သုံးယောက်စလုံး ရောက်လာတော့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရ
မှန်း ရုတ်တရက်တွေးလို့မရဘဲ တွေဝေနေတာဖြစ်မှာပေါ့”

ကျင်းစန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုမထင်ပါဘူး”

“နေပါဦး ... မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ကို အကောက်ကြံလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေမိပါတယ်
ခင်ဗျာ”

အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြသော သူတို့၏ စကားများကို
ထိုလူ မကြားဘဲနေမည်မဟုတ်ချေ။

သို့တိုင်အောင် ထိုလူက မလှုပ်မယှက်ရှိနေဆဲ ...

ကူးဖန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ အကောက်ကြံမယ်ဆိုရင်လည်း ကောင်းတာပဲ”

“ဗျာ ...”

ကျင်းစန်းသည် ကူးဖန်း၏သဘောကိုနားမလည်နိုင်ဘဲ ကြောင်
အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

ကူးဖန်းက ...

“သူက ထောင်ချောက်ထင်ထားသည်ဖြစ်စေ ... အကောက်ကြံ
ချင်လို့ဖြစ်စေ သူ့ကို တိုက်ခိုက်လိုက်ရင် ဘာဖြစ်ပေါ်လာမှာလဲ”

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့လှမ်းထွက်သွား၏။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား သွားရောက်တိုက်ခိုက်တော့
မည် ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းစန်းက ...

“ဆရာကြီး သတိထားပါ”

“ကျုပ်က ...

သူ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ ထူးခြားသော ခံစားချက်တစ်ခု ခံစားလိုက်ရ
ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုလူ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်သည်မှာ အကြောင်းရှိရမည်ဖြစ်
ကြောင်း ကောင်းစုတို့ သုံးယောက်စလုံး နားလည်ထားကြ၏။

သို့သော် မည်သို့ဖြစ်ကြောင်း ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရကြချေ။

ကူးဖန်သည် မထူးတော့ဘဲ တိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့တိုးသွားတော့မှ
ကျင်းစန်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်သည်။

ထို့အတူ ကူးဖန်းလည်း မည်သို့ဖြစ်နိုင်ကြောင်း စဉ်းစားမိလိုက်
သည်။

ကျင်းစန်းနှင့် ကူးဖန်းတို့ မျက်နှာပျက်သွားကြသည်ကို မြင်
လျှင် ကောင်းစု ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရုတ်တရက် ကူးဖန်းက အထိတ်ကလန့် အော်လိုက်သည်။

“ယမ်းထုပ်...”

ကူးဖန်းက အော်ပြောပြီးသည်နှင့် မြေပေါ်ခြေဆောင့်ကာ ခုန်
ထွက်သွားလေသည်။

ကျင်းစန်းနှင့် ကောင်းစုတို့လည်း ခုန်ထွက်သွားကြ၏။

သုံးယောက်သား အလျင်အမြန် ရှောင်တိမ်းသွားလိုက်ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

“ဝုန်း...”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ ကျယ်လောင်မြည်ဟီး ပေါက်
ကွဲသွားလေတော့သည်။

ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူမှာ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲသွားကာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်များ၊ ချုံပုတ်များ မြေကြီးများ ဖွားခနဲ လွင့်ထွက်သွားသည်။

မီးတောက် မီးလျှံများလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူ ရပ်နေခဲ့သောနေရာ၌ မြေကျင်းကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

အမှန်တော့ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ကောက်ရိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အရုပ်တစ်ခုသာ ဖြစ်၏။

အပေါ်မှ အဖြူရောင် အဝတ်အစားများ ဖတ်ဆင်ပေးထားခြင်းကြောင့် လူတစ်ယောက်ဟု ထင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကောက်ရိုးများကြား၌ ယမ်းထုပ်များ မြှုပ်နှံထားပြီး မီးရှို့လိုက်သောအခါ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းဝူ၊ ကျင်းစန်းနှင့် ကူးဖန်းတို့သာ ပိုးဟပ်ဟု ယူဆပြီး မဆင်မခြင် တိုက်ခိုက်လိုက်မည်ဆိုပါလျှင် ယမ်းထုပ်များ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် အရိုးအသား ရှာမရအောင် သေဆုံးသွားကြလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ကျင်းစန်းနှင့် ကူးဖန်းတို့သည် ယမ်းထုပ်အား မီးရှို့လိုက်သော ညွှန်ကို ရှုရှိုက်မိလိုက်ကြပြီး အချိန်မီ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းဝူတို့ ကံကောင်းထောက်မကာ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ကြလေတော့သည်။

ကောင်းဝူ၊ ကျင်းစန်းနှင့် ကူးဖန်းတို့သည် တောအုပ်အပြင်
ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

သုံးယောက်သား ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သလို ခံစားနေကြရ၏။

ကောင်းဝူ မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီကောင် တော်တော်ယုတ်မာတယ်၊ ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်တဲ့
လို့ အကောက်ကြတာပဲ”

ကူးဖန်းက ...

“သူအကောက်ကြနိုင်တယ်ဆိုတာ တို့သုံးယောက်စလုံး ရိပ်မိ
နေကြတာပဲ၊ နေပါဦး ... မင်းကိုကြည့်ရတာ အတော့်ကို လေးလံနွေး
ကွေးနေတာပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကောင်းဝူ ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်သား သေဆုံးသွားတာကိုတွေ့တော့ ရင်ထဲမှာ
ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိပြီး ဒေါသဖြစ်နေတာနဲ့ တခြား ဘာကိုမှ မစဉ်းစား
နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ ခင်ဗျာ”

ကူးဖန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းဟာ ဝါရင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ စိတ်ကိုထိန်းနိုင်
ရမှာပေါ့၊ ငါတို့က ယမ်းနဲ့ရလို့ အဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်တာတောင်
မင်းက ဘာလဲလို့ မေးနေရသေးသလား၊ မိတ်ဆွေလေး ကျင်းစန်းက
သာ တားဆီးမှုနေဘူးဆိုရင် ငါတို့စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်မိတာနဲ့
ဒုက္ခရောက်သွားလောက်ပြီ”

ကောင်းဝူ ငြိမ်နေလိုက်၏။

ကူးဖန်းက ကျင်းစန်းအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်သည်။

“မောင်ရင်လေးက စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်တယ်၊ စိတ်ရှည်တယ်၊ ကျုပ်တို့ မသွားရလေအောင် တစ်ချိန်လုံး သတိပေးနေခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ကျင်းစန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဟာ ထောင်ချောက်တစ်ခု ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ရိပ်မိထားပါတယ်၊ ရုတ်တရက်ဟော့ ဘယ်လိုထောင်ချောက်ဆင်ထား တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရခဲ့ပါဘူး၊ ယမ်းနဲ့ရလိုက်တော့မှပဲ ရှင်းရှင်း လင်းလင်း သိလိုက်တာပါ ခင်ဗျာ”

ကူးဖန်းက ...

“ကောက်ရိုးလူရုပ်လုပ်ပြီး ယမ်းထုပ်တွေနဲ့ ထောင်ချောက် ဆင်ဖို့ဆိုတာ ချက်ချင်း လက်ငင်း လုပ်လို့မရဘူး၊ အချိန်ယူပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမှ ဖြစ်နိုင်မယ်”

သူ၏စကားမှ စိတ်စဉ်းစားစရာကောင်းနေကြောင်း ကျင်းစန်း နှင့် ကောင်းဝူတို့ နားလည်လိုက်ကြလေသည်။

ကူးဖန်း ဆက်ပြောသည်။

“ကောက်ရိုးလူရုပ်ကို ကြိုတင်လုပ်ထားရမယ်၊ ဒီနေရာကို ကျုပ်တို့ရောက်လာအောင် များခေါ်ရဦးမယ်၊ ကျုပ်တို့က ခြဝင်းထဲက ထွက်လာမှ များခေါ်လို့ရမှာ၊ ခြဝင်းထဲကထွက်လာအောင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ ...”

ကောင်းဝူက ...

“သားကြီးကို မလုပ်ကြံခင်ကတည်းက ဒီမှာ ကြိုတင် ထောင် ချောက်ဆင်းထားတယ်ဆိုတဲ့ သဘာများလား”

ကူးဖန်းက ...

“သေချာတာပေါ့၊ ငါ အံ့သြတာက မင်းတို့ရောက်လာတာ မကြာသေးဘူး၊ ပိုးဟပ်ရောက်လာတယ်၊ သူက မင်းတို့ထက် အရင် ရောက်လာတဲ့သဘောမျိုးကောင် ဖြစ်နေတာ”

ကောင်းဝူနှင့် ကျင်းစန်းတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

“သူက ဒီနေရာကို ခံရောက်လာပြီး ကောင်ချောက်အရင်ဆင် တယ်၊ ပြီးမှ သားကြီးကို သတ်ပစ်လိုက်တာ၊ ငါ့မြေးကြီးဟာ ပိုးဟပ်နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့သွားပြီး အသတ်ခံလိုက်ရတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကြည့်ရတာ သူဟာ ငါတို့ ခြံဝင်းအကြောင်းကို ခရေစေ့တွင်းကျ သိနေသလိုပဲကွ”

ကောင်းဝူ၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ကူးဖန်းက ကောင်းဝူကို မေးသည်။

“နေပါဦး ... မင်း သစ်ပင်ပေါ်တက်ကြည့်တော့ ပိုးဟပ်က ဒီဘက်ကို ပြေးသွားတာ တွေ့လိုက်တယ် ဟုတ်လား”

ကောင်းဝူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒီဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားတာ၊ ကောက်ရိုး လူ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အဝတ်အစားထဲက အတိုင်းပါပဲ၊ ဒီလိုပုံပန်း သဏ္ဌာန်ပါပဲ”

ကူးဖန်း ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဒါထက် မင်းရဲ့ အသိအကျွမ်းထဲမှာကော ပိုးဟပ်နဲ့တူတဲ့ မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်များ ရှိမနေနိုင်ဘူး လား”

“ဗျာ...”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပိုးဟပ်က မင်းရဲ့အကြောင်းနဲ့ ငါတို့ ခြံဝင်းအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိနေသလိုပဲကွ”

ကောင်းဝူ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစား လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ ဘာမှစဉ်းစား၍မရဘဲ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ရှိနိုင်လို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိရင်လည်း ဒီကို မလာခင် မိတ်ဆွေ ကျင်းစုန်းနဲ့အတူ လိုက်ရှာပြီး ဆုံးမလိုက်မှာပါ”

သူ၏စကားကလည်း သဘာဝကျလှပေသည်။

ကူးဖန်း ဘာဆက်မေးရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ကျင်းစုန်းက ...

“ပိုးဟပ်ကိုကြည့်ရတာ သိုင်းပညာ သိပ်ပြီး အဆင့်မြင့်တဲ့ပုံ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ အင်မတန် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပါတယ်၊ သူတယ်သူတယ်ဝါဆိုတာ ခန့်မှန်းရခက်ပါတယ်၊ဒါကြောင့်ကျွန်တော် တို့ဟာ သတိဝီရိယနဲ့နေပြီး နောက်တစ်ခါ သူရောက်လာတဲ့အထိ စောင့်ဖို့ပဲရှိပါတော့တယ်၊ သူရောက်လာဦးမှာတော့ သေချာပါတယ်”

ဟု အခြေအနေကို သုံးသပ်ပြောပြလိုက်လေသည်။

ကောင်းဝူက ...

“နောက်တစ်ခါ သူရောက်လာရင်တော့ ကျုပ်က အလွတ်ပေး တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုမိအောင်ဖမ်းလိုက်တော့မှာပဲ”

ကူးဖန်း လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“ကဲ ... အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေ စိတ်ပူနေဦးမယ်၊ ငါတို့ပြန်
ကြစို့”

သူ၏စကားသံများ ကြည်လင်ပြတ်သားခြင်း မရှိပါချေ။

အနည်းငယ်အားလျော့နေသည်။

စိတ်မက်မသာ ဖြစ်နေပုံရသည်။

ရှေ့သို့ထွက်သွားသောအခါ သူ၏ခြေလှမ်းများ တုံ့နှေးလေးလံ
နေသည်။

ကောင်းပူနှင့် ကျင်းစန်းတို့လည်း နှေးကွေးလေးလံသော ခြေ
လှမ်းများဖြင့် ကူးဖန်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အပြင်ဘက်တွင် အမှောင်ထုကြီးစိုးနေလေသည်။

ကူးဖန်း၏ အဆောက်အဦးကြီး၌မူ ဂိုရောင်များ ထိန်ထိန်
လင်းနေပါတော့သည်။

ကျယ်ဝန်းခမ်းနားသော ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးမှာ ယနေ့ညအဖို့
ကျက်သရေမင်္ဂလာ ကင်းမဲ့နေသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါတော့သည်။

အကြောင်းကား ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးအလယ်၌ အနက်ရောင်
သစ်သားအခေါင်းတစ်လုံး ရှိနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်လေသည်။

အခေါင်းထဲ၌ ကောင်းလီ၏ အလောင်းရှိနေသည်။

ကောင်းလီ၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်အား အဖြူရောင်အဝတ်အစား
များ ဝတ်ဆင်ပေးထားလေသည်။

ခြေလက်မျက်နှာများကိုလည်း စင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောပြီး
သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ပြုလုပ်ပေးထားသည်။

ယခုအခါ ကောင်းလီ၏ အလောင်းတွင် သွေးများနှင့်အတူ
ညစ်ပတ်ပေကျနေခြင်းမျိုး လုံးဝမရှိတော့ပါ။

အကြောင်းမသိသူများသည် ကောင်းလီ၏အလောင်းကို မြင်
လျှင် မည်သို့သေဆုံးသွားသည်ဟု ရုတ်တရက် သိနိုင်ကြတော့မည်
မဟုတ်ပါချေ။

ကောင်းလီမှာ အိပ်ပျော်နေသည့်အသွင်မျိုး ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါ
လား။

ကူးလျှံသည် အခေါင်းနံဘေး၌ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသည်။

သူမ၏မျက်နှာ ဖြူလျော့လျော့ဖြစ်နေ၏။

မျက်လုံးများက မို့အစ်နေသည်။

အချိန်အတန်ကြာအောင် ငိုကြွေးထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း
သိနိုင်၏။

ကူးလျှံသည် အချစ်ဆုံးသားကြီး သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့်
အမှန်ပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေလေသည်။

သူမသည် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကောင်းလီ၏ အလောင်းကို
တစ်ချိန်လုံး ငေးမောကြည့်နေသည်။

သူမ၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ကောင်းရံနှင့် ကောင်းချင်း
တို့ ထိုင်နေကြလေသည်။

သူတို့လည်း အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် မျက်
နှာများ မသာမယာဖြင့် ညှိုးလျော်နေကြလေသည်။

ကောင်းလီ၏အလောင်းကို တွေ့မြင်နေရခြင်းဖြင့် ပို၍ စိတ်
ထိခိုက်နေကြရမည်ဖြစ်ရာ သူယူ ထွက်ခွာသွားလိုနေကြ၏။

သို့သော် မိခင်ကြီး ကူးလုံ၏ အခြေအနေ မည်မျှဆိုးရွားနေ
သည်ကို သူတို့သိရှိထားကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် မိခင်အနီးမှ မသွားရန်ကြာ၍ ခေါင်းငုံ့ကာ မလှုပ်
မယှက် ထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဧည့်ခန်းမဆောင်သည် ကူးဖန်း၏ အဆောက်အဦးကြီးမှ
အလယ်ခန်းမဆောင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအလယ် ခန်းမဆောင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အဆောင်လေး
တစ်ခုအတွင်း၌ ကူးဖန်း၊ ကောင်းဝူနှင့် ကျင်းစန်းတို့တို့ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်
နေကြလေသည်။

သူတို့၏ရှေ့၌ အရက်ခွက်ကိုယ်စီရှိနေပြီး စားပွဲပေါ်၌ အရက်
ခွက်တစ်လုံး ရှိလေသည်။

သူတို့ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကာ အရက်သောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းဝူ၏အငယ်ဆုံးသမီး ကောင်းယုံသည် လင်းလျာများ
ယူလာပြီး ကောင်းဝူတို့အား ကျွေးမွေးပြုစုလေသည်။

ဧည့်သည်တော် ကျင်းစန်းအတွက် ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံကျွေးမွေးနေ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းလီ သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက်
အရက်သောက်နေကြခြင်းဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

သို့သော် မည်သူကမှ အရက်ကို အရသာခံကာ မသောက်နိုင်
ကြပါချေ။

သူတို့ထိုင်နေသော အဆောင်ထဲမှနေပြီး ကောင်းလီ၏အခေါင်း
ထားရှိသော အလယ်ဆောင်သို့ လှမ်းပြီး တွေ့မြင်နေရလေသည်။

ထိုသို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်
နေရပြီးနောက် မည်သူက အရက်ကို အရသာခံကာ သောက်နိုင်ပါ
တော့မည်နည်း။

ကောင်းလီ၏ အလောင်း ပြင်ဆင်ထားပုံမှာ ကူးလျက် သူမ
စိတ်ကြိုက်အားလုံး ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သမီးဖြစ်သူ စိတ်ထိခိုက်နေမှန်း သိ၍ ကူးဖန်းက ဘာမှဝင်
ရောက်ပိတ်ပင်ဟန့်တားခြင်းမပြုဘဲ သူမ စိတ်ကြိုက်ပြုလုပ်ရန် အသာ
ပင် ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ကျင်းစန်းတို့အားလုံး စိတ်မပါသည့်တိုင်အောင် အရက်သောက်
လိုက်ကြမိကြလေသည်။

တစ်ယောက်လျှင် အရက်သုံးခွက်စီ သောက်ပြီးသွားသောအခါ
ကျင်းစန်းသည် အခြေအနေကိုနားလည်သဘောပေါက်သွားလေသည်။

ဤပုံစံအတိုင်း ဆက်ပြီး သောက်သွားကြမည်ဆိုလျှင် မကြာမီ
အားလုံး မူးလဲကုန်ကြမည်မှာ သေချာနေပါတော့သည်။

သူတို့သည် အရက်ကို အရသာခံကာ သောက်နေကြခြင်း
မဟုတ်ဘဲ ပါးစပ်ထဲမှ ဝမ်းဗိုက်ထဲရောက်သွားအောင် လောင်းချနေ
ကြပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းစန်းသည် အစဉ်သဖြင့် သတိမပြတ်နေနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် ဂီးဟပ်သည် အနီးတစ်ဝိုက်၌ ချောင်း
မြောင်းနေပြီး အခွင့်အရေးရသည်နှင့် လုပ်ကြံဖို့ကြိုးစားလိမ့်မည်သာ
ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့အနေနှင့် ပို၍သတိထားရန်လိုအပ်နေကြောင်း
ကျင်းစန်း ပိုပြီး နားလည်သဘောပေါက်ထားလေတော့သည်။

ညလေများသည် ခန်းမဆောင်ထဲသို့ အတားအဆီးမဲ့ တိုက်
ခတ်တိုးဝင်လာလေသည်။

အေးစိမ့်သော လေ၏ ထိတွေ့မိကို ခံစားလိုက်ကြရသည်။
ကျင်းစန်းမှာ ချမ်းစိမ့်ဖြစ်လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။
ကူးဖန်းက အရက်ခွက်ကိုယူကာ မော့သောက်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်လေသည်။

သို့သော် ... ကျင်းစန်းကို အားနာဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“မောင်ရင့်ကို ကျုပ် ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဆရာကြီး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ခင်ဗျာ”

နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်းက ...

“တစ်ဖက် ခန်းမဆောင်ထဲမှာ ကျုပ်မြေးကြီးရဲ့ ရုပ်အလောင်း
ရှိနေတယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်က ဒီဘက်ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး အရက်
သောက်နေတယ်၊ မောင်ရင့်လေးကိုလည်း အရက်နဲ့ ဧည့်ခံနေတော့
မောင်ရင့်လေး ဘယ်မြို့လို့ကျနိုင်ပါ့မလဲ”

ကျင်းစန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ အခုလိုအကွေ့အကြုံမျိုးရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သောက်လိုက်ဦး”

ကူးဖန်းက အရက်သောက်ခိုင်းသောအခါ ကျင်းစန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“တော်ပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ပြည့်စုံနေပါပြီ၊ မသောက်တော့ပါဘူး”

ကူးဖန်းပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် ကြားဖူးသလောက်တော့ လက်ဝဲဓား ကူးဖန်းဟာ အရက်ကို အင်မတန် သောက်နိုင်တယ်ဆိုတာပဲ”

ကျင်းစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သာမန်အချိန်မှာဆိုရင်တော့ သောက်နိုင်ကြပါတယ်၊ ခုချိန်မှာတော့ စိတ်တင်းကြပ်ပြီး စိုးရိမ်စိတ် မရှိတော့ပါဘူး”

ကူးဖန်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွားလေသည်။

“မောင်ရင်လေးက ဘာကို စိုးရိမ်နေတာပဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ကျင်းစန်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ပိုးဟပ်တစ်ကောင်ကို စိုးရိမ်နေတာဆိုရင်တော့ အဟော့ကို ရယ်စရာကောင်းနေပါလိမ့်မယ်”

ကူးဖန်းလည်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းက ပိုးဟပ်ကို စိုးရိမ်နေတာကိုး၊ ဒီအတွက်တော့ စိတ်သာချ၊ ဒီကောင်ဟာ ကျားအသည်းစားပြီး တော့တောင်မှ ဒီကိုလာရဲမှာမဟုတ်ဘူး”

သူ၏ စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် လေထုကိုထိုးခွဲကာ
တစ်စုံတစ်ခု ပစ်လွင့်လာသော အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဝှစ် ...”

လေတိုးသံအဆုံးတွင် မီးတိုင်တစ်တိုင် ဟုတ်ခနဲ ငြိမ်းသွား၏။

ကျင်းစန်းတို့ ရှိနေသော အဆောင်လေးထဲ၌ ဆီမီးတိုင်သုံးတိုင်
ထွန်းညှိထားလေသည်။

မီးတိုင်တစ်တိုင် ငြိမ်းသွားခြင်းကြောင့် အလင်းရောင် မှိန်ကျ
သွားသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

ကျင်းစန်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“လက်နက်ပုန်းကို သတိထားပါ”

ကပျာကယာ သတိပေးလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်း ချက်ချင်း သတိဝင်လာသည်။

သူ၏မျက်လုံးများ အရောင်ဝင်းလက်သွားပြီး ခါးမှ ဓားကို
ဖျပ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဝှစ် ... ဝှစ် ... ဝှစ်”

လက်နက်ပုန်းလေး သုံးခုသည် တြိဂံပုံသဏ္ဌာန် ပစ်လွင့်လာ
လေသည်။

ထိုလက်နက်ပုန်းလေးများသည် ကောင်းဝူ၊ ကူးဖန်းနှင့်
ကျင်းစန်းတို့ထံသို့ ပစ်လွင့်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။

အလယ်ခန်းမဆောင်ထဲ၌ရှိနေသော ကောင်းရုံတို့သားအမိထံ
ပစ်လွင့်သွားခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

လက်နက်ပုန်းကလေးများမှာ သံမဏိမြားတံကလေးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

မြားတံလေးသုံးချောင်းသည် ကောင်းရုံထံသို့ ဦးတည်ကာ ပစ်လွှင့်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကူးလုံသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်ဖြင့် ငေးဝိုင်း၊ သော်လည်း ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရသောအခါ သတိဝင်လာသည်။

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ထိုင်ရာမှ ကြွတက်ကာ ကောင်းရုံရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူမ၏လက်ထဲ၌ ဓားတစ်လက်ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။

ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် ...

“ထောက် ... ထောက် ... ထောက်”

ပစ်လွှင့်လာသော မြားတံလေး သုံးစင်းအား ဓားဖြင့်ရိုက်ထုတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ လုပ်ကြံခံရသောကြောင့် ကောင်းချမ်းနှင့် ကောင်းရုံတို့ ထတ်လန့်သွားကြ၏။

သို့သော် ချက်ချင်း သတိဝင်လာကြပြီး ဓားဆွဲထုတ်ကာ ခုန်ထလိုက်ကြလေသည်။

ကူးလုံက လှမ်းပြီး သတိပေးလိုက်သည်။

“သိပ်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမလုပ်ကြနဲ့၊ နေရာမှာပဲ ရပ်နေကြစမ်း”

သူမ၏စကားသံ အဆုံးတွင် ...

“ဖောက် ... ဖောက် ... ဖောက်”

မြားတံလေး သုံးစင်းသည် ပြတင်းပေါက်၌ ကာရံထားသော စက္ကူများကို ထိုးဖောက်ကာ ပစ်လွှင့်လာပြန်သည်။

ကောင်းရုံတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။

အလယ်ခန်းမဆောင်ထဲ၌ ထွန်းညှိထားသော ကညင်ဆီမီးတိုင် သုံးတိုင်ဆီသို့ ဦးတည်ပစ်လွှင့်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဖုတ် ... ဖုတ် ... ဖုတ်”

မီးတိုင်သုံးတိုင်စလုံး မီးငြိမ်းသွားလေတော့သည်။

အခြားထွန်းညှိထားသော ဆီမီးတိုင်များ ရှိသေးသည့်တိုင် အလင်းရောင်အားနည်းကာ မှေးမှိန်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ ...”

ကောင်းချင်း ထိတ်လန့်ကာ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

တစ်ဖက်အဆောင်ထဲ၌ ရှိနေသော ကူဖန်း၊ ကောင်းဂူနှင့် ကျင်းစန်းတို့သည် အလယ်ခန်းမဆောင်မှ အဖြစ်အပျက်များကို အတိုင်းသား တွေ့မြင်နေရလေသည်။

ကူဖန်းက အရက်ခွက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ပေါက်ခွဲကာ သတိပေးရင်း အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ခွမ်း ...”

“အသံမပေးကြနဲ့၊ တိတ်တိတ်နေကြစမ်း”

ထိုအခါမှ ကောင်းရုံတို့ သားအမိများ သတိဝင်ကာ ငြိမ်သက် သွားကြလေသည်။

တို့အချိန်မှာပင် နောက်ထပ် ထူးဆန်းမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေ သည်။

အရှေ့ဘက် ပြတင်းပေါက် စက္ကူပေါ်သို့ အလင်းတန်းတစ်ခု
ထိုးကျလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အားလုံးသည် ထိုအလင်းရောင်တန်း ထိုးကျလာသောနေရာ
ကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိကြလေသည်။

ဖြူဖွေးသော ပြတင်းပေါက်စက္ကူပေါ်၌ ကြိုးမားသော ပိုးဟပ်
တစ်ကောင်၏ အရိပ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ပိုးဟပ်အရိပ်သည် ပြတင်းပေါက်စက္ကူတစ်ခုလုံး အပြည့်နီးပါး
ကြိုးမားလှပေသည်။

ပိုးဟပ်တစ်ကောင်၏ အရိပ်သည် ဤမျှအထိ ကြိုးမားနိုင်ပါ
မည်လော ... ။

ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်၌ လူတစ်ယောက်များ ကပ်နေ
သည်လော ... ။

အားလုံးစိတ်ထဲ ဝေခွဲမရ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားကြလေသည်။
ကောင်းပူက ကျင်းစန်းအား အသံတိုးတိုးဖြင့်မေးလိုက်လေ၏။
“ဒါက ဘာသဘောလဲ၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြရင် ကောင်း
မလဲ”

ကျင်းစန်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ အပြင်ဘက်ထွက်မကြိုက်ရဲဘူးဆိုရင် သတ္တိနည်း
တယ်လို့ ထင်သွားမှာပေါ့”

“ဒါအမှန်ပဲ”

ကူးဖန်း ထောက်ခံလိုက်သည်။

ကျင်းစန်းက ...

“ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် သုံးနေရာခွဲပြီး အပြင်ထွက်ကြမယ်၊ ကျွန်တော်က အရိပ်ထွက်ပေါ်လာတဲ့နေရာကို သွားမယ်”

“ကောင်းပြီ...”

ကူးဖန်း သဘောတူလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေလေး သတိထားဦး”

ဟုလည်း သတိပေးလိုက်လေသည်။

“စိတ်ချပါ ခင်ဗျာ”

ကျင်းစန်းသည် ဓားဆွဲထုတ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ရှေ့၌ အကာအကွယ် ပြုထားလိုက်ပြီး ပိုးဟပ် အရိပ်ထွက်ပေါ်နေသည့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

ကူးဖန်းက အလယ်ခန်းမဆောင်ဘက်သို့ ပြေးသွား၏။

ကောင်းဝူမှာမူ ပိုးဟပ်အရိပ်ထွက်ပေါ်နေသည့် ပြတင်းပေါက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ရှိသော ပြတင်းပေါက်တစ်ခုဆီသို့ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

သုံးယောက်သား သုံးနေရာခွဲကာ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဝုန်း...”

“ဖြောင်း...”

ပြတင်းပေါက်နှစ်ခုမှ သစ်သားဘောင်များ ကျိုးပဲ့သွားသော အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျင်းစန်းနှင့် ကောင်းဝူတို့သည် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုဆီမှ တစ်ဆင့် အပြင်ဘက်ခုန်ထွက်သွားကြလေသည်။

ကောင်းရုံနှင့် ကောင်းချင်းတို့သည် မိခင်ကြီး ကူးလျှံအနီးသို့ ပို့၍ တိုးကပ်သွားကြသည်။

သုံးယောက်သား အသံလုံးဝ မထွက်ဘဲ အခြေအနေကို အကဲ ခတ်နေကြလေသည်။

ထိုစဉ် သမီးအငယ်ဆုံး ကောင်းယဲ့ ရောက်လာသည်။

သူမ၏လက်ထဲ၌ ဓားနှစ်လက် ကိုင်ဆောင်လာလေသည်။

သူမကိုင်ဆောင်နေကျ နှစ်ဖက်သွား ဓားတိုနှစ်လက်ဖြစ်သည်။

ကောင်းယဲ့သည် ဘာကိုမှမကြောက်ဘဲ ရန်သူကို ပြတ်ပြတ် သားသား ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်မည့်အသွင် ရှိနေသည်။

ကောင်းဝူနှင့် ကူးလျှံတို့၏ သားသမီးများ အနက် ကောင်းယဲ့ မှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော်လည်း သိုင်းပညာအထက်မြက်ဆုံး ဖြစ်သည်။

သူမ၏ သိုင်းပညာမှာ အစ်ကို၊ အစ်မများထက်သာလေသည်။

ကောင်းယဲ့သည် ပါရမီဓာတ်ခံကောင်းသလို သိုင်းပညာကို စိတ်ဝင်စားပြီး ကြိုးစားပမ်းစား သင်ယူထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖြစ် သည်။

ထို့အပြင် ...

ကျင်းစန်းသည် ပြတင်းပေါက် တံခါးတစ်ခုလုံး ကျိုးပဲ့ပျက်စီး သွားအောင် ကိုယ်စောင်းဖြင့် တိုက်ကာ ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးပြီး အရှိန် မလျော့ဘဲ အပြင်ဘက်သို့ ဆက်လက်ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

ပြတင်းပေါက်တံခါး ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွားသောအခါ ပြတင်း

ပေါက် စက္ကူပေါ်၌ထင်နေခဲ့သော ပိုးဟပ်အရိပ်သည်လည်း ပျောက်
ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ပြတင်းတံခါးမရှိတော့ဘဲ အပေါက်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွား
ခြင်းကြောင့် အရိပ်ထင်စရာ နေရာမရှိတော့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ပိုးဟပ်အရိပ်သည် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွား
ပြီး ချက်ချင်းပင် အရိပ်အပိုင်းအစများ ချက်ချင်း ပြန်လည်စုစည်းကာ
ပြတင်းပေါက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ အခန်းနံရံပေါ်၌ ပိုးဟပ်အရိပ်
ပြန်လည်ထင်ဟပ်ထွက်ပေါ်လာပြန်လေတော့သည်။

ပိုးဟပ်တစ်ကောင်၏ အရိပ်သည်သည် ဘာမှထူးဆန်းမည်
မဟုတ်ပေ။

သို့သော် ထိုပိုးဟပ်အရိပ်ကြောင့် ကြေးစားလူသတ်သမား
ပိုးဟပ်ကိုယ်တိုင် ရောက်လာမည်ဟု အားလုံးခံစားနေကြရလေတော့
သည်။

ပိုးဟပ်အရိပ်ထင်ဟပ်ခဲ့သည့် ပြတင်းပေါက်နှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင် ဆယ့်လေးငါးခန်းအကွာတွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိလေသည်။

အလင်းတန်းသည် ထိုသစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ ထိုးကျလာခြင်းဖြစ်
ပါသည်။ ထိုအလင်းတန်းနှင့်အတူ တစ်ဖုံတစ်ခု ညှပ်ပါလာသည်ဟု
ထင်ရလေသည်။

ကျင်းစန်းသည် အပြင်ဘက်ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဤတွင် သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ အလင်းတန်းတစ်ခု ထိုးကျနေ
သည်ကို သတိပြုမိသွားတော့သည်။

ကျင်းစန်းက ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှားကာ သစ်ပင်ကြီးအနီးသို့ ရိပ်ခနဲ အရောက်သွားလိုက်လေသည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ ဓားတစ်လက် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး အန္တရာယ် ပေါ်ပေါက်လာသည်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ဖြင်ထားလိုက် လေသည်။

သို့သော် သစ်ပင်အောက်သို့ရောက်သွားသည်အထိ မည်သည့် အန္တရာယ်မှ မတွေ့ရချေ။

ကျင်းစန်းသည် အသက်ပြင်းပြင်း ရှုရှိုက်လိုက်ပြီး သစ်ပင်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ...

“ဟူး ...”

အဝတ်အစား လေတိုးသံနှင့်အတူ သစ်ပင်အောက်သို့ လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် ကျင်းစန်း ရင်ထိတ်သွား လေသည်။

သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့မှ ကူးဖန်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရရှိသွားလေသည်။

ကူးဖန်းက လက်ဟန်ခြေဟန်ပြလိုက်၏။

သစ်ပင်ပေါ် တက်မပေးဘဲ သစ်ပင်အောက်မှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေမည်ဆိုသည့်သဘော ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းစန်းလည်း အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ သစ်ကိုင်းတစ်ပေါ် ခုန်တက်ပြီး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သစ်ပင်ပေါ်၌ မီးအိမ်တစ်လုံးရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မီးအိမ်အနီးတစ်ဝိုက်၌ မီးရောင်ဖြင့် လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိနေပြီး လူရိပ်လူယောင် မတွေ့ရပေါ့ချေ။

ကျင်းစန်းသည် ပို၍ သေချာသွားစေရန် သစ်ကိုင်းသစ်ခက် သစ်ရွက်များကြား၌လည်း ရှာဖွေကြည့်လိုက်လေသည်။

သစ်ပင်ပေါ်၌ ပုန်းအောင်းနေသူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရပေါ့ချေ။

ထို့ကြောင့် ကျင်းစန်းသည် မီးအိမ်ရှိနေသည့်နေရာသို့ ခုန်ကူးသွားလိုက်လေသည်။

“ဟူး...”

ကျင်းစန်း မီးအိမ်နံဘေး၌ သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

မီးအိမ်ကို အနီးကပ် သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်ရှုနိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

မီးအိမ်မှာ လေလုံမှန်မီးအိမ်ကြီးတစ်လုံး ဖြစ်လေသည်။

မီးအိမ်ကို အဖုံးပိတ်ထားသော လေးထောင့်သေတ္တာတစ်လုံးထဲ၌ ထည့်ထားသည်။

ထိုသေတ္တာ၏ ဘေးပိတ် ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်၏ အလယ်တည့်တည့်၌ စက်ဝိုင်းပုံ အပေါက်ကလေး တစ်ပေါက် ဖောက်ထားသည်။

အလုံပိတ်ထားသော သေတ္တာအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော

မီးရောင်သည် ထိုစက်ဝိုင်းပုံ အပေါက်ကလေးမှ စုစည်းထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

ထိုအခါ အားကောင်းပြီး သေးငယ်စူးရှသော အလင်းတန်း
ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုအလင်းတန်းသည် ကူးဖန်း၏ အဆောက်အဦးမှ ပြတင်း
ပေါက်ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ကျရောက်သွားလေသည်။

ကျင်းစန်းသည် အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်သွား
လေသည်။

သစ်ပင်ပေါ်၌ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မရှိကြောင်းလည်း
သေချာသွားလေသည်။

ကျင်းစန်းသည် မီးအိမ်ပါသော သေတ္တာလေးကို အသာမယူ
လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သစ်ပင်ပေါ်မှ အသာအယာခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဟူး...”

ချက်ချင်းပင် မြေပြင်ပေါ်သို့ ညင်သာစွာ ကျရောက်သွားလေ
တော့သည်။

ကျင်းစန်း သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာပုံမှာ ကောင်းကင်ပေါ်မှ
ကြယ်တံဝင်းဝင်း ကြွေကျလာပုံနှင့်ပင် တူလှပေတော့သည်။

သစ်ပင်အောက်၌ ကူးဖန်းရှိနေသည်။

ကျင်းစန်းနှင့် ကူးဖန်းတို့ တွေ့ဆုံမိလိုက်ချိန်မှာပင် ...

“ဟူး... ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ကောင်းဝူ
ပြေးလွှားရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

သုံးယောက်သား ပြန်လည်ဆုံတွေ့မိလိုက်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းဝူ ရောက်လာသည်နှင့် ...

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာများတွေ့သလဲ”

ဟု အလောတကြီး မေးလာလေသည်။

ကျင်းစန်းက အဖြေမှပေးပါ။

သူ့လက်ထဲမှ မီးအိမ်ထည့်ထားသည့် သေတ္တာကလေးကိုသာ
မြှောက်ပြလိုက်လေသည်။

ကူးဖန်းနှင့် ကောင်းဝူတို့ မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ကြည့်လိုက်မိ
ကြလေသည်။

သေတ္တာကလေး၏ မီးရောင်ထွက်ပေါ်နေသော အပေါက်
ကလေးရှေ့၌ ပိုးဟပ်တစ်ကောင်ကို ကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်ကာ တွဲလောင်း
ချထားသည်ကို အားလုံးတွေ့မြင်လိုက်ကြလေတော့သည်။

အရေးပါတဲ့လူ

မီးအိမ်မှ မီးရောင်သည် သေတ္တာအပေါက်ကလေးမှ ထိုးထွက်လာသည်။

စုစည်းပြီး အားကောင်းသော အလင်းရောင်တန်းအဖြစ် ထိုးထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အလင်းရောင်အားကောင်းလှသည်။

အားကောင်းသော အလင်းရောင် တိုးထွက်လာသည့် အပေါက်ကလေးရှေ့၌ ပိုးဟပ်တစ်ကောင်ကို ကြိုးဖြင့်ချည်ကာ တွဲလောင်းချထားလိုက်သောအခါ အလင်းရောင်သည် ပိုးဟပ်ကို ထိုးလိုက်ပြီး ပိုးဟပ်၏ အရိပ်သည် ပြတင်းစက္ကူပေါ် ကျရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သစ်ပင်နှင့် ပြတင်းတံခါးအကွာအဝေးကြောင့် သေးငယ်သော ပိုးဟပ်အရိပ်သည် အလွန်ကြီးမားသော ပိုးဟပ်တစ်ကောင်၏ အရိပ်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။